

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U OSIJEKU
Europska avenija 7

P-167/2021-19

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

i

R J E Š E N J E

Općinski sud u Osijeku, po sucu Nikolini Primorac, u pravnoj stvari tužiteljice Vedrane Tomašević iz Osijeka, M.Divalta 82, OIB: 30317787276, zastupane po punomoćniku Ranku Zatezalu, odvjetniku iz Osijeka, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d. iz Zagreba, Trg bana J.Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćniku Margiti Kiš Kapetanović, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Porobija & Porobija iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne rasprave zaključene 31. kolovoza 2026., u prisutnosti tužiteljice, punomoćnika tužiteljice Ranka Zatezala i punomoćnika tuženika Krešimira Vestića, 23. rujna 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I/ Utvrđuju se ništetnim odredbe čl.2. i čl.7. Ugovora o kreditu br. 3205456472 sklopljenog 22. rujna 2005. između tužiteljice Vedrane Tomašević kao korisnika kredita i tuženika Zagrebačke banke d.d. kao kreditora, u dijelu kojim je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva na osnovu jednostrane odluke banke, kao i dijelu kojim je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak.

II/ Odbija se tužiteljica s dijelom glavnog tužbenog zahtjeva koji je postavljen i kao eventualni, a koji glasi:

„Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10., OIB 92963223473 da tužitelju Vedrani Tomašević iz Osijeka, M. Divalta 82, OIB: 30317787276, isplati na ime više plaćene kamate 3.448,87 eura i na ime više plaćene tečajne razlike 3881,52 eura, koji se novčani iznosi zbog ništetnosti odredbi o promjenjivim ugovornim kamatama i valuti otplate anuiteta za koju je vezana glavnica švicarski franak imaju vratiti tužitelju sa zakonskom zateznom kamatom počev od 1. listopada 2015. do 31. prosinca 2022. koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od

godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023 do 29. prosinca 2023. određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polu-godišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, do isplate, sve u roku od 15 dana.“

III/ Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. da tužiteljici Vedrani Tomašević isplati iznos od 3.218,58 eura (slovima: tritisučetvjestoosamnaesturedesetosamcenti) na ime obračunate zatezne kamate s pripadajućim zateznim kamatama koje teku od 31. kolovoza 2026. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV/ Odbija se tužiteljica u dijelu eventualnog tužbenog zahtjeva za isplatu zateznih kamata koje na iznos od 3.218,58 eura teku od 1. listopada 2015. do 30. kolovoza 2026.

r i j e š i o j e

V/ Prihvaća se preinaka tužbe.

VI/ Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. da tužiteljici Vedrani Tomašević naknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu 1.110,84 eura zajedno s pripadajućom zateznom kamatom računajući od dana donošenja prvostupanjske presude 23. rujna 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana, dok se s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu troška postupka preko dosuđenog iznosa tužiteljica odbija.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 10. lipnja 2019. podnijela tužbu u kojoj je navela da je s tuženikom kao davateljem kredita 22. rujna 2005. sklopila Ugovor o kreditu prema kojem joj je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 77.185,00 švicarskih franaka (u nastavku: CHF) u kunsjoj protuvrijednosti. Navodi da su se tijekom otplate kredita radi dizanja kamatne stope, te tečaja CHF u odnosu na kunu, početno ugovoreni anuiteti

povećavali u odnosu na početni plan otplate kredita. Naime, pored iznosa glavnice, tužiteljica je bila dužna tuženiku platiti i redovnu kamatu koja je ugovorena kao promjenjiva i koja se tijekom postojanja obveze po Ugovoru mijenjala u skladu s jednostranim odlukama tuženika. Ističe da joj tuženik prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije pružio dovoljno informacija i obavijesti o rizicima vezanim uz zaključenje predmetnog Ugovora ugovaranjem valutne klauzule CHF, odnosno o rizicima vezanim uz rast tečaja CHF u odnosu na kunu. Smatra da su navedene odredbe Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli protivne načelu savjesnosti i poštenja, te da su uzrokovale znatnu neravnotežu ugovornih strana na štetu tužiteljice. Navodi i da su se o ništetnosti navedenih ugovornih odredbi već pravomoćno izjasnili sudovi Republike Hrvatske, i to povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača zbog čega se pozvala na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. koja je potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., na presudu Visokog trgovačkog suda broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014., na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/2014 i Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018. Navodi da je sukladno čl. 502. c. Zakona o parničnom postupku sud vezan za prethodna utvrđenja u naprijed navedenim presudama. Navodi da je 26. siječnja 2016. s tuženikom sklopila Aneks Ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eurima. Smatra da joj tuženik unatoč provedenoj konverziji nije u cijelosti vratio preplaćene iznose nastale kao posljedica ugovaranja ništetnih odredbi zbog čega joj je dužan vratiti sve što je primio na temelju ništetnih odredbi ugovora o kreditu. Uzimajući u obzir navedeno, predložila je sudu da donese presudu kojom će utvrditi ništetnim odredbe Ugovora o kreditu kojima je ugovorena jednostrano promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula, te kojom će obvezati tuženika da joj na ime preplaćenih iznosa kamate i tečaja isplati iznos od 22.013,24 kuna (2.921,66 eura) zajedno sa zateznim kamatama koje teku od preplate svakomjesečnog iznosa.

1.1. Podnesakom od 2. srpnja 2025. tužiteljica je nakon provedenog vještačenja preinačila tužbu na način da je u kondemnatornom dijelu tužbenog zahtjeva na ime preplaćenih iznosa kamata potraživala iznos od 3.448,87 eura, na ime preplaćenih iznosa tečaja iznos od 3.881,52 eura, te na ime zateznih kamata koje su na tako preplaćene iznose tekle od dana korištenja kredita do konverzije 30. rujna 2015. iznos od 2.962,37 eura (iznos zateznih kamata umanjeno za iznos preplate priznate konverzijom).

1.2. Nakon što je doneseno pravno shvaćanje proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženog u odluci broj Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026., tužiteljica je na glavnoj raspravi 31. kolovoza 2026. ponovno preinačila tužbu na način da je u slučaju da sud utvrdi neosnovanim tužbeni zahtjev na puno obeštećenje, kondemnatornim dijelom tužbenog zahtjeva pored preplaćenih iznosa kamate (3.448,87 eura) i tečaja (3.881,52 eura) potraživala i zatezne kamate na tako preplaćene iznose bez uračunavanja preplate priznate konverzijom i to u iznosu od 3.218,58 eura sa zateznim kamatama od 1. listopada 2015. do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu, te je istakao prigovor zastare. Oспорava pravo tužiteljice kao potrošača. Navodi da je konverzija predmetnog kredita napravljena na temelju očitovanja volje tužiteljice, dakle po njezinom slobodnom izboru i to sukladno svim procedurama i uvjetima koje je

zakonodavac propisao Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/2015, u nastavku: ZIDZPK/15). Sve tužiteljeve uplate su uzete u obzir prilikom izračuna konverzije i iskorištene su za otplatu usporednog euro kredita sukladno odredbama zakona. Smatra da su sklapanjem konverzije tužitelj i banka riješili svoje pravne odnose prije i poslije konverzije i to na način propisan zakonom. Ako je tužiteljica smatrala da joj bilo koji uvjeti konverzije nisu prihvatljivi, navodi da nije trebala pristati na konverziju. Poziva se na odluku VSRH Gos-1/2019 iz koje proizlazi da je sporazum o konverziji, koji je sklopljen sukladno odredbama ZIDZPK/15 valjan i da proizvodi pravne učinke zbog čega smatra da sporazum o konverziji predstavlja novu pravnu osnovu odnosno da je raniji ugovor o kreditu prestao postojati zbog čega tužiteljica više nema pravo na nikakvo novčano potraživanje. Tuženik se protivio preinaci tužbe, te je za preinačeni dio istakao prigovor zastare. Uzimajući u obzir sve navedeno, predložio je sudu da u cijelosti odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

3. U dokaznom postupku pročitani su: Ugovor o kreditu broj: 3205456472 (list 12-21 spisa), promet po kreditu (list 39-51 spisa), prikaz efektivne kamatne stope (list 33-37 spisa), pregled promjena kamatne stope (list 38 spisa), Aneks ugovoru o kreditu (list 27-32 spisa), izračun konverzije (list 67-79 spisa). Na okolnost visine tužbenog zahtjeva provedeno je financijsko knjigovodstveno vještačenje po stalnom sudskom vještaku Matiji Balogu (list 128-169, 194 spisa). Proveden je dokaz saslušanjem tužiteljice Vedrane Tomašević (list 195 spisa).

4. Predmet spora u ovom postupku je glavni zahtjev tužiteljice za utvrđenje ništetnim dijela odredbi Ugovora o kreditu broj: 3205456472 koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule vezane uz tečaj CHF (koji je postavljen i kao eventualni), zahtjev tužiteljice za povrat preplaćenih iznosa kamate i tečaja temeljem ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli (koji je također postavljen i kao eventualni), zahtjev za isplatu zateznih kamata na preplaćene iznose kamate i tečaja s uračunatom preplatom priznatom konverzijom, te eventualni zahtjev za isplatu zateznih kamata na preplaćene iznose kamate i tečaja bez uračunavanja preplate priznate konverzijom.

5. Među strankama nije sporno:

- da je tužiteljica kao korisnica kredita 22. rujna 2005. s tuženikom kao davateljem kredita sklopila Ugovor o kreditu broj: 3205456472 kojim je tužiteljici odobren stambeni kredit u iznosu od 77.185,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB;
- da se tužiteljica obvezala platiti tuženiku kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva, a koja na dan sklapanja ugovora iznosi 4,50% godišnje;
- da se kredit otplaćuje 15 godina u jednakim mjesečnim anuitetima uvećano za obračunatu i pripisanu kamatu, plativih u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a važećem na dan plaćanja,
- da je korisnik kredita suglasan da je kamatna stopa promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d.;

-da su tužiteljica i tuženik 26. siječnja 2016. sklopili Dodatak Ugovoru o kreditu (u nastavku: Dodatak) kojim je kredit konvertiran;

-da su stranke Dodatkom utvrdile da je tužiteljici na dan konverzije 30. rujna 2015. na ime preostale neotplaćene glavnice ostao iznos od 347.518,47 kuna, te da iznos preplate koja je priznata tužiteljici na dan 30. rujna 2015. iznosi 1.949,08 kuna.

5.1. Navedene nesporne činjenice proizlaze i iz Ugovora o kreditu broj 3205456472 i Aneksa Ugovoru o kreditu.

6. Među strankama je sporno jesu li odredbe Ugovora o kreditu broj 3205730895 koje se odnose na valutnu klauzulu vezanu uz tečaj CHF i promjenjivu kamatnu stopu ništetne, te ima li tužiteljica pravo na povrat preplaćenih iznosa kredita temeljem takvih odredbi uzimajući u obzir da je kredit konvertiran. Sporno je i to je li nastupila zastara tužiteljicinog potraživanja.

6.1. Neosnovano tuženik osporava status tužiteljice kao potrošača. Ovo stoga što je odredbom čl.3. st.1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 96/03), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Budući da iz iskaza tužiteljice proizlazi da je predmetni kredit uzela radi kupovine nekretnine u kojoj i danas živi, da se u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora nije bavila nikakvom poslovnom djelatnošću niti obrtom, te da iz samog Ugovora o kreditu proizlazi da ga je sklopila tužiteljica kao fizička osoba, a da tuženik tijekom postupka nije dokazao suprotno, utvrđeno je da tužiteljica u ovom postupku ima status potrošača sukladno Zakonu o zaštiti potrošača.

7. Presudom Visokog Trgovačkog suda poslovni broj: PŽ-7129/13, odnosno presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12, presudom Visokog Trgovačkog suda poslovni broj: PŽ-6632/17, te presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Revt-249/14 i presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Rev-2221/18 odlučeno je da je, između ostalih tuženika, i ovdje tuženik u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditu, na način da su nepošteno ugovorili promjenu kamatne stope jednostranim odlukama banke i na način da o svakoj promjeni nisu s potrošačem pojedinačno pregovarali, niti su ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu potrošača, korisnika kredita, sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njemu nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak.

8. U smislu odredbe članka 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 41/14., 110/15. i 14/19. – dalje u tekstu: ZZZP/14) – koji je bio na snazi u vrijeme kada je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. postala pravomoćna - odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl.106. st.1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite

potrošača iz čl.106. st.1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

8.1. Identično je bilo propisano i ranijim Zakonom o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09. - dalje u tekstu: ZZP/07) – koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja kolektivne tužbe – tj. čl. 138.a kojim je propisano da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl.131. st.1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl.131. st.1. ovoga Zakona obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

8.2. Također je i odredbom čl. 502.c ZZP propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st.1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, u kojem će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

8.3. Imajući na umu smisao sudske zaštite kolektivnih interesa potrošača, ovaj sud smatra da se pravna utvrđenja iz presude povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača mogu primijeniti u svim parnicama koje potrošači individualno pokreću protiv trgovaca radi ostvarenja svojih prava koja su im povrijeđena na način kako je to utvrđeno u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava, dakle ne samo u postupcima radi naknade štete, već i u svim parnicama u kojima se zahtjev za isplatu temelji upravo na utvrđenju ništetnosti pojedine ugovorne odredbe, koju je ništetnost sud već utvrdio u postupku radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača. U suprotnom bi tumačenju takva deklaratorna presuda sama po sebi ostala bez konkretne svrhe tj. mogućnosti da na temelju iste individualni potrošač ostvari zaštitu svojih prava s obzirom da bi potrošač iste činjenice odnosno tvrdnje o ništetnosti ugovornih odredbi (tj. povredi njegovih interesa i prava) ponovno morao dokazivati u individualno pokrenutom postupku. Upravo na ovakav način tumačenja zakonskih odredbi upućuje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015., kada obrazlaže aktivnu legitimaciju tužitelja u tom postupku za podnošenje tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, naglašavajući da zakonske odredbe nisu same sebi svrha, već se donose u svrhu uređenja određenog pravnog područja i pravnih odnosa koji u njemu nastaju, a u primjeni donesenih propisa one se trebaju tumačiti smisleno, polazeći od volje zakonodavca, ali uvijek imajući na umu svrhu kojoj su one namijenjene, kao i učinak koji se njihovom primjenom postiže. Na isti način ovdje citirane zakonske odredbe tumači i Visoki trgovački sud RH u obrazloženju svoje presude broj: PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. navodeći da se pojedini potrošači, u slučaju postojanja osuđujuće odluke, u postupku individualne pravne zaštite, radi naknade štete, izmjene ugovora ili slično, mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava.

8.4. S obzirom na činjenicu da je predmetnim Ugovorom o kreditu između stranaka, koji je sklopljen u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava, ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva u skladu s odlukom banke, dakle u skladu s jednostranom odlukom tuženika, a upravo je takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom

Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, te da je ugovorena odredba kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te je i takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, ovaj sud smatra kako je sukladno citiranim odredbama čl. 138.a ZZP/07, čl. 118. ZZP/14 i čl. 502.c ZPP tim pravnim utvrđenjima vezan u ovom postupku.

9. Prema stajalištu Ustavnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj U-III-4372/2021 od 30. lipnja 2022., u postupcima koje potrošač pokrene individualnom tužbom protiv banke, tuženik ima pravo dokazivati da odredbe kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa odnosno valuta u CHF nisu nepoštene jer su stranke o njima pojedinačno pregovarale.

9.1. Odredbom čl.81. st.1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03. – dalje u tekstu: ZZP/03) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (st.2.). Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca (st 3.). Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (st.4.). Drugim riječima, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao.

9.2. Tužiteljica je iskazala da je predmetni kredit uzela radi kupovine nekretnine u kojoj i danas živi, da se u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nije bavila obrtom, niti nikakvom drugom poslovnom djelatnošću, a niti da je nekretninu iznajmljivala., da se za kredit u CHF odučila iz razloga što je imao povoljnije uvjete, da se ne sjeća jesu li joj u banci nudili kredit u eurima ili u kunama. U banci joj nitko nije ništa govorio o riziku tečaja CHF, nisu joj objašnjavali ni pojmove promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula. Sjeća se da joj je početna rata kredita bila negdje oko 2.000,00 kuna, a da je kasnije jako puno narasla i zbog čega je s bankom radila prolongaciju kredita jer ga više nije mogla plaćati. Da joj je netko u trenutku sklapanja ugovora rekao da će postojati mogućnosti ovolikog rasta iznosa rate, za taj kredit se ne bi odlučila. Ugovor o kreditu je bio sastavljen od strane banke. Ugovor je pročitala prije potpisivanja. Ne sjeća se je li tražila da joj ista pojašnjavaju. U vezi ugovora je bila i kod javnog bilježnika i tamo joj nitko ništa nije objašnjavao u vezi ovog kredita. Na konverziju je pristala iz razloga što je smatrala da će joj nakon toga biti lakše i da će joj banka vratiti sredstva koja je do tada preplatila. Misli da prilikom konverzije u banci nije bilo govora o tome da bi se konverzijom odrekla svojih daljnjih potraživanja prema banci. Kredit još uvijek otplaćuje i plaća ga sama.

9.3. Sud je povjerovao tužiteljici cijeneći njezin iskaz istinitim iz razloga što je logično, životno i uvjerljivo iskazivala o svim odlučnim činjenicama.

9.4. Uzimajući u obzir iskaz tužiteljice, te utvrđenja iz kolektivne presude, utvrđeno je da tuženik nije dokazao da se o odredbama Ugovora o kreditu koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule pojedinačno pregovaralo odnosno da iste nisu bile unaprijed formulirane od strane tuženika i da je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Stoga je i ovaj sud utvrdio da su navedene odredbe Ugovora o kreditu u odnosu na valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, primjenom čl.81. st.1. ZZP-a nepoštene, te ništetne u smislu čl.87. st.1. ZZP/03. Dakle, nije utvrđeno postojanje okolnosti koje bi ukazivale da je postupanje tuženika u konkretnom slučaju prilikom ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope bilo drugačije od utvrđenja u navedenim sudskim postupcima.

9.5. Test poštenosti tih ugovornih odredaba proveden je već u kolektivnom sporu u kojemu je pravomoćno utvrđen nedostatak transparentnosti uslijed čega potrošači, korisnici kredita, nisu mogli procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi te odredbe imale za njihove financijske obveze, što znači da tuženik, kao profesionalac i banka, nije dala tužitelju, kao korisniku kredita, sve potrebne informacije, uzimajući u obzir narav predmeta ugovora i okolnost da sporne odredbe Ugovora o kreditu nisu bile ni jasne ni lako razumljive, što je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao potrošača, pa se radi o ništetnim odredbama (čl. 81. do 88. ZZP/03).

10. Sud je utvrdio neosnovanim i tuženikov prigovor zastare jer prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF, ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. Sudska odluka u kolektivnom sporu pravomoćna je 13. lipnja 2014. (glede ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi; presuda Visokog trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014.), odnosno 14. lipnja 2018. (glede ništetnosti odredbi o valutnoj klauzulu; presuda Visokog trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018.), pa do podnošenja tužbe u ovom postupku 10. lipnja 2019. nije protekao zastarni rok od pet godina, u kojem roku zastarijeva tražbina, čl. 225. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05 i 41/08, u nastavku: ZOO).

11. Na okolnost visine tužbenog zahtjeva, provedeno je financijsko knjigovodstveno vještačenje po stalnom sudskom vještaku Matiji Balogu. Iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je isti sačinjen uzimajući u obzir činjenice da je kredit iskorišten 27. rujna 2005., da je tečaj na dan korištenja bio 4,779895, da je rok otplate 15 godina uz početnu ugovorenu kamatnu stopu od 4,50%. Vještak je u nalazu naveo:

- da u konkretnom slučaju postoji preplata na ime preplaćenog iznosa anuiteta po osnovi povećanja kamatne stope u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu u

razdoblju od dana korištenja kredita do 30. rujna 2015. u iznosu 3.448,87 eura prikazano u mjesečnim iznosima pojedinačno navedenim u pisanom nalazu i mišljenju;

- da u konkretnom slučaju postoji preplata na ime preplaćenog iznosa anuiteta po osnovi tečajne razlike u odnosu na tečaj na dan korištenja kredita u razdoblju od dana korištenja kredita do 30. rujna 2015. u iznosu 3.881,52 eura prikazano u mjesečnim iznosima pojedinačno navedenim u pisanom nalazu i mišljenju;

- da u konkretnom slučaju postoji tzv. negativna razlika kamata kada je plaćeno manje anuiteta jer je kamatna stopa bila manja od početno ugovorene kamatne stope u iznosu 538,45 eura;

- da u konkretnom slučaju postoji tzv. negativna tečajna razlika kada je plaćeno manje anuiteta jer je tečaj bio manji od tečaja koji je vrijedio na dan korištenja kredita u iznosu 1.052,25 eura;

- da ukupan iznos zateznih kamata na tako preplaćene iznose kamate i tečaja (samo pozitivne stavke) do 30. rujna 2015. iznosi 3.218,58 eura;

- da je konverzija u konkretnom slučaju napravljena u skladu s odredbama ZIDZPK/15;

- da je tužiteljici na dan konverzije 30. rujna 2015. priznata preplata u iznosu 256,21 eura.

11.1. Na poseban upit tuženika bi li iznos zateznih kamata na preplaćene iznose kamate i tečaja bio manji da je preplata priznata konverzijom prvo oduzeta od iznosa koje je vještak utvrdio po osnovi kamate i valute, pa tek da je onda na te iznose računao zatezne kamate, vještak je usmeno na ročištu odgovorio da je matematički logično da ako neki broj umanjimo da će i zatezna kamata na taj umanjeni broj biti manja.

11.2. U odnosu na prigovor tuženika da je vještak pogrešno odbio preplatu priznatu konverzijom od zateznih kamata umjesto od glavnice jer da se sukladno čl. 19c ZIDZPK/15 na preplatu priznatu konverzijom ne obračunavaju zatezne kamate zbog čega se ista ne može odbijati od zateznih kamata, vještak se očitovao na način da je iskazao da je nalaz sačinio sukladno nalogu suda, a sve sukladno pravilima o uračunavanju koja kažu da se prvo namiruje trošak, zatim zatezna kamata, pa glavnica.

11.3. Unatoč navedenom prigovoru tuženika, za napomenuti je da je isti u konačnici bespredmetan jer je sud tužiteljici ovom presudom dosudio samo zatezne kamate na preplaćene iznose kamate i tečaja bez ikakvog uračunavanja preplate koja je tužiteljici priznata konverzijom što je obrazloženo u točki 14.2. u nastavku obrazloženja ove presude.

11.4. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka cijeneći ga stručnim i danim sukladno pravilima struke iz razloga što je vještak jasno i uvjerljivo odgovorio na sva postavljena pitanja.

12. Nakon provedenog financijsko knjigovodstvenog vještačenja, tužiteljica je u konačnici postavila tužbeni zahtjev sukladno nalazu i mišljenju vještaka kao što je navedeno u točki 1.2. obrazloženja ove odluke

12.1. Iako se tuženik protivio preinaci tužbe, sud je istu dopustio budući da se radi o tzv. nepravoj preinaci tužbe sukladno čl. 190. st.2. ZPP-a kada tužiteljica o stvarnoj visini svog tužbenog zahtjeva nije mogla znati prije provedenog vještačenja, a preinaka je svrsishodna i radi konačnog rješenja spornog odnosa među strankama.

12.2. Neosnovan je prigovor tuženika o zastari preinačenog dijela tužbenog zahtjeva jer se ne radi o novom zahtjevu, nego o zahtjevu usklađenim s nalazom i mišljenjem vještaka po istoj činjeničnoj osnovi kao u tužbi, a čijim je podnošenjem prekinuta zastara. Stoga, u slučaju kada je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (čl. 190. i 191. ZPP-a), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva (tako i pravno shvaćanje zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 27. svibnja 2024., broj Su-IV-123/2024-5). U odnosu na prigovor zastare zateznih kamata na preplaćene iznose kamate i tečaja, za napomenuti je da je tužiteljica već u tužbi tražila isplatu zateznih kamata na preplaćene iznose kamate i tečaja, a budući da njezino glavno potraživanje nije zastarjelo, nije nastupila ni zastara potraživanja zateznih kamata.

13. Prilikom odlučivanja u ovoj pravnoj stvari, sud nije uzeo u obzir tzv. negativne razlike kada je kamatna stopa bila manja od početno ugovorene kamatne stope odnosno kada je tečaj bio manji od tečaja koji je vrijedio na dan korištenja kredita, jer tuženik u odnosu na te iznose nije postavio točno određeni protutužbeni zahtjev niti je istakao prigovor radi prebijanja ili prijeboda već je samo paušalno naveo da bi se iznosi preplate trebali umanjiti za iznos tzv. negativnih tečajnih razlika (tako i VSRH u odluci Rev-549/2023-4 od 18. prosinca 2023.), a u odnosu na navedeni iznos tužiteljica nije ništa ni stekla pa da bi trebala vratiti tuženiku.

14. U odnosu na kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva potrebno je reći da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. odgovarajući na pitanje koje je sporno i u ovom postupku, zauzeo pravo shvaćanje koje glasi: "Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

14.1. U odnosu na pravo tužiteljice na isplatu preplaćenih anuiteta s osnove promjenjive kamatne stope i valutne klauzule, a polazeći od pravnog shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetog u naprijed citiranoj odluci broj Rev457/2025-21 od 27. svibnja 2026., utvrđeno je da tužiteljica nema pravo na isplatu

preplaćenih anuiteta u iznosu od 3.448,87 eura (na ime preplate kamate) i od 3.881,52 eura (na ime preplate tečaja) sa zateznim kamatama tekućim od 1. listopada 2015. do isplate. Naime, ZID ZPK/15 je u člancima 19.d i 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila sklapanju Aneksa, pa je tužiteljica kao potrošač bila u prilici još prije sklapanja proučiti njegove odredbe i odlučiti hoće li pristati na konverziju. Sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 stranke su iznova uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, čime je prestala obveza tuženika na povrat više plaćenih iznosa anuiteta, jer primjena ZID ZPK/15 derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti, kao i pravo na zatezne kamate koje na preplaćene iznose anuiteta teku nakon konverzije, tj. od 1. listopada 2015. do isplate. Dakle, iako je svrha donošenja ZID ZPK/15 konverzija, tako izvršena konverzija prema odredbama ZIDZPK je imala za posljedicu prestanak obveze tuženika kao kreditora (trgovca) prema tužitelju kao korisniku kredita (potrošaču) na postupanje prema ništetoj ugovornoj odredbi o načinu promjene ugovorne kamatne stope i valutnoj klauzuli iz konvertiranog (izvornog) kredita, jer su te odredbe zamijenjene novim odredbama koje nemaju obilježja nepoštenosti, a time posljedično niti ništetnosti, pa potrošač sklapanjem takvog dodatka sukladno ZID ZPK/15 nema pravo na isplate radi ništetnosti predmetnih ugovornih odredbi.

14.2. Nasuprot tome, tužiteljica ima pravo na isplatu zateznih kamata koje na preplaćene iznose anuiteta s osnove ništete odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli teku od plaćanja anuiteta do dana konverzije 30. rujna 2015. koje je vještak izračunao u iznosu 3.218,58 eura. Ovo stoga što je tijekom postupka utvrđeno da je predmetna konverzija provedena sukladno odredbama ZIDZPK/15 i što je utvrđeno da je tuženik sastavljač osnovnog Ugovora o kreditu koji sadržava nepoštene i ništete odredbe o valutnoj klauzuli i jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi temeljem kojih je tužiteljica preplatila anuitete kredita. Iz svega toga nadalje proizlazi da je tuženik nepošten stjecatelj zbog čega u smislu članka 1115. ZOO-a mora platiti i zatezne kamate tekuće od dana stjecanja, po stopi propisanoj člankom 29. stavkom 2. ZOO-a što konkretno znači od dana plaćanja svakog anuiteta do dana konverzije, a kako je to vještak izračunao u nalazu i mišljenju. Budući da sukladno pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetog u odluci broj Rev457/2025-21 od 27. svibnja 2026., potrošači imaju pravo na zatezne kamate u punom iznosu, bez uračunavanja preplate priznate u konverziji, tužiteljici su zatezne kamate dosuđene u punom iznosu kao u točki III/ tužbenog zahtjeva.

15. S obzirom da su tužiteljici u konačnici dosuđene samo zatezne kamate na preplaćene iznose kamate i tečaja, i to u apsolutnom iznosu, na taj joj iznos pripada daljnja procesna kamata sukladno čl. 31. st.1. ZOO i to od dana podnošenja takvog zahtjeva sudu (31. kolovoza 2026.) Stoga je tužiteljica odbijena s dijelom tužbenog zahtjeva kojim je procesne kamate potraživala od 1. listopada 2015. do 30. kolovoza 2026. kao u točki IV/ izreke.

16. Budući da je tužiteljica djelomično uspjela u parnici, sud joj je dosudio trošak postupka sukladno čl.154. st.2. ZPP-a. Tužiteljica je u cijelosti uspjela s osnovom tužbenog zahtjeva, a s visinom u 43,90 %, pa je stoga sud utvrdio tužiteljicin uspjeh u parnici u iznosu od 71,95 %, a tuženikov s 28,05 %. Nakon što se od postotka tužiteljevog uspjeha u parnici oduzme postotak tuženikovog uspjeha u parnici, utvrđeno je da je konačan omjer tužiteljicinog uspjeha u parnici 43,90%.

16.1. Sud je tužiteljici, prema vrijednosti predmeta spora, priznao trošak u iznosu 1.110,84 eura, a koji trošak obuhvaća sastav tužbe 100 bodova prema Tbr.7.t.1., sastav obrazloženog podneska od 21. siječnja 2025. i 2. srpnja 2025. 100 bodova svaki prema Tbr.8.t.1., zastupanje na ročištima 11. ožujka 2025. i 31. kolovoza 2026. 100 bodova svaki prema T.br.9.t.1., Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23) i pripadajući PDV u iznosu 125,00 eura. Kada se sve zbroji, utvrđeno je da tužiteljici za navedene radnje pripada trošak u iznosu od 1.125,00 eura međutim, uzimajući u obzir njezin uspjeh u parnici od 43,90 %, utvrđeno je da joj pripada trošak u iznosu 493,87 eura. Pored navedenog, sud je tužiteljici u cijelosti priznao i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu 76,97 eura i trošak vještačenja u iznosu 540,00 eura, pa je tako tužiteljici u konačnici dosuđen trošak postupka u iznosu 1.110,84 eura. Sud tužiteljici nije priznao trošak pristupa ročištu za objavu presude budući da će o tom trošku odlučiti naknadno, nakon što presuda bude objavljena.

Osijek, 23. rujna 2026.

Sudac
Nikolina Primorac

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se podnosi elektronskim putem ovome sudu, a o istoj odlučuje nadležni županijski sud.

Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok za žalbu teče od dana objave presude, a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok za žalbu teče od dana primitka presude.

DOSTAVITI:

1. pun. tužitelja
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-86bfe**

Kontrolni broj: **073db-9943a-b717d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.